

NEMZETKÖZI LIEBENZELLI MISSZIÓ
Molnár Mária Alapítvány

KÜLMISSZIÓI híradó

Ingyenes folyóirat (költsége 250 Ft).

Köszönjük, ha támogatja lapunk terjesztését, hogy eljuthasson minél többekhez!

Malawi:

Szolgálni?
Nekem? Muszáj?

Banglades:

Ezeket a pitákat
Williamnek hoztam!

Oroszország:

A szívünkkel
mélyebbre látunk

Németország:

Nem bánok
semmit sem!

Szolgálni és rászolgálni

SINPÁJ = GONDOK

Te, kedves kis Olvasónk
kb. 9000 km-re vagy
Japántól.

1.

Sziasztok! Priscilla Kunz vagyok, és a Liebenzelli Misszió diakonissza nővéreihez tartozom. Japánban vagyok misszionárius, és megkérdeztem a két unokaöcsémet, a 15 éves Szilászt és a 13 éves Kenászt, hogy milyen gondjaik vannak. Mindketten itt, Japánban járnak iskolába. Edesapjuk japán, édesanyjuk, aki az én testvérem, Svájcban származik, mint jómagam is.

2.

„HAGYD AZ ÚRRA
UTADAT, BÍZZÁL BENNE,
MERT Ő MUNKÁLKODIK.”
(ZSOLTÁROK 37,5)

3.

Amikor még általános iskolába jártam, félttem az úszástól. Az iskola uszodájától különösen; a víz mindig nagyon hideg volt, és én nem tudtam úszni. Még jól emlékszem, hogy az uszodába menet milyen hevesen vert a szívem a félelemtől. Aztán a családommal elkezdtünk járni egy közeli gyógyfürdőbe, hogy tudjak gyakorolni. Így hozzászoktam a vízhez, és megtanultam úszni. Most már jól úszom, és élvezem is.

Az iskolában sokszor halljuk, hogy eleget kell aludnunk. Nekem gondot okoz, ha nem tudok idejében lefeküdni. De gyakran van úgy, hogy sok mindent kellene még csinálnom, és azokat szeretném is elvégezni. Például elkészíteni a házi feladataimat, olvasni egy kis képregényt – mangát –, vagy mozogni egy kicsit. Ilyenkor persze a tervezettnél jóval később kerülök ágyba. Pedig szeretnék korán lefeküdni, hogy másnap fitt legyek. És mert az elegendő alvás egészséges.

Két éve, a nyári szünetben, Svájcban csónakáztunk. Én beugrottam a tóba és úsztam egyet. Hát az szuper volt! Ha gondjaid vannak, azt javaslom, hogy feltétlenül imádkozz, és azt, amit tudsz, tedd meg. Még ha nincs is kedved hozzá, és azt gondoldod, nem vagy képes rá – ne add fel, hanem tarts ki!

Néha az is foglalkoztat, hogy felnőttként hogyan tudok majd önállóan élni, és mivel tudok majd pénzt keresni. Ezért meghallgatom, hogy mit mondanak a felnőttek. És természetesen imádkozom is, hogy megértsem Isten vezetését.

Milyen a japán iskolások élete?
A gyerekek annyira túlterheltek, hogy sokszor késő estig, sőt még hétvégén is a házi feladataik fölött görnyednek. Ezért nincs idejük istentiszteletre, gyerekkórára vagy ifire járni. Így nagyon nehéz megismertetni velük Jézust.

A **sinpáj** japán szó, és japán írással így néz ki:

心配

Jelentése: **gondok**. Amikor szóirással írjuk le, tulajdonképpen két szó képét írjuk egybe. Ez a két szó a szív és a szétterjed. Így jelzik, hogy a gond valami olyasmí, ami a szívben szétterjed.

Priscilla Kunz diakonissza nővér misszionáriusok gyermekeként született Japánban, és a családjával együtt 19 éves koráig Japánban élt. 24 éve már mint misszionárius szolgál az országban, egy japán gyülekezetben. Felnőtteket és gyermekeket hívogat az istentiszteletre, hangversenyekre, ifi- és gyermekalkalmakra, sütő-főző klubba stb. Minden vágya az, hogy sok japán ember megismerje az Úr Jézust.

Kedves Testvérek!

Hová kövessetek?

Aki Krisztus követésére indul, nagy kérdéseket tesz fel magának: *Milyen ember legyek ezután? Hogyan alakítsam az életemet?* Ám Jézus első tanítványainak a követés először egészen egyszerű dolgot jelentett: amikor elhívta őket, hátrahagyták a halászhálót, a vámszedő asztalt, elindultak Vele, és követték Őt mindenhol. Nekik ez volt a krisztuskövetés első leckéje. Minden további erre épült. Útközben ismerték meg mind jobban Őt magát és a tanításait. Az együtt töltött évek alatt formálódott az egyéniségük.

Mivel Jézus Krisztus testben már nem jár közöttünk, kimondatlanul is úgy hisszük, hogy Krisztus ezt a tananyagot a mi tantervünkből már törölte, és nekünk már csak átvitt értelemben kell a nyomában járnunk. Csakhogy Krisztus nem hagyta maga mögött ezt a világot, amikor Mennybe ment. Lelke által ma is itt jár – közöttünk is, ugyanakkor szerte a világon. Jön, hogy megkeresse és megtartsa az elveszettet. Ott jár a malawi falvakban, ahol az asszonyok egy kis kosár lisztért állnak sorba aszály idején. S itt jár a mi hazánkban is – az egyedül maradt idősök és a céltalan tinik között, a család terhét egyedül cipelő asszonyok között a falvak szélén fekvő telepeken. A felolvasott igéből pedig világos, hogy aki követni akarja Őt, annak ott a helye Őmellette. Amikor azt kérdezzük: *Hogyan kövessetek, Uram?*, azt is meg kell kérdeznünk: *Hová kövessetek?*

Hogyan kövessük Jézust? Nézzük meg a vetőmag példázatát!

Jézus Krisztust csak azzal a lelkülettel követhetjük az emberek közé, amellyel Ő maga eljött közénk. A szolga ugyanis nem nagyobb az uránál. A búzaszemnek mintegy meg kell halnia, hogy termést adjon – akkor azonban önmaga sokszorosát hozza. Krisztus meghozta ezt az áldozatot értünk. Nem tekintette zsákmánynak, hogy Isten formájában lévén egyenlő Istennel. Nem ragaszkodott dicsőségéhez. Hatalmas volt ahhoz, hogy hozzánk lehajoljon. Gazdag volt ahhoz, hogy értünk szegény legyen. Magára öltötte emberi lényünket, hogy a testvérünk legyen. Krisztust mi is úgy követhetjük oda, ahová megy, és úgy szolgálhatjuk, ha magunk is olyanok leszünk, mint a földbe vetett mag. Nehéz feladat, hiszen féltjük magunkat, és meg akarjuk menteni az életünket. Nem szeretnénk feladni terveinket és kényelmünket a szolgálat érdekében. Talán észre sem vesszük, de gyakran a gyülekezetünkről is azt gondoljuk, hogy nekünk kell biztosítanunk a jövőjét, ami a gyakorlatban sokszor nem egyebet jelent, mint a közösség státuszának és imázsának megőrzését. Sokkal inkább arra volna szükség, hogy kitartóan imádkozzunk Krisztus iránti és emberek iránti szenvedélyért, szeretetért.

Aki Jézust követi, azt megbecsüli az Atya

Talán nem túlzás, ha azt mondom, ez Krisztus egyik legcsodálatosabb ígérete: *„ha valaki nekem szolgál, azt megbecsüli az Atya”* – megáldja szolgálatukat, és lélekmentő eszközökként használja őket. Hálásak vagyunk Istennek azokért a zambiai emberekért, akik a *Mungwi Klinikán* az orvosi kezelés mellett az imádságot is örömmel fogadták. Köszönjük Neki a zambiai fiatalokat a Mungwi körüli falvakban, akik megismerték Krisztust, igazi bibliaolvasó és imádkozó közösséggé kovácsolódtak, és mind a mai napig összetartanak. Neki adunk hálát minden áldott lelkigondozói beszélgetésért.

Az Atya Isten megbecsüli Krisztus szolgálóit azzal, hogy oltalmába veszi őket, így bármilyen veszély leselkedik is rájuk, teljesítik küldetésüket. Hálásak vagyunk Istennek, hogy megőrizte a hatalmas nyomás alatt szolgáló misszionáriusunkat az orvosi asztal mellett, ahol egyetlen óvatlan mozdulat elég lett volna, hogy derékba törjön az élete. Neki köszönjük meg, hogy óvta őt a sok-sok utazás során és az otthonában is.

Az Atya megbecsüli Krisztus szolgálóit azzal, hogy hitelesíti szavaikat. Az *apostolok cselekedeteiben* olvasunk arról, hogy amikor Péter és a társai hirdették az evangéliumot, Isten jelekkel igazolta, amit Róla tanítottak. Meghallgatta imádságaikat és megmutatta szabadító hatalmát. Amikor látták az emberek Istent cselekedni az apostolok által, mély tisztelet ébredt bennük – a szentíró egyenesen félelemről beszél. Hálásak vagyunk Istennek, hogy áldásával pecsétet tett dr. Keszi Krisztina szolgálatára, és Krisztina bizonyágtételei által sok kételkedő embert meggyőzött arról, hogy a külmiszió minden keresztyén ember ügye – sőt ki-ki elmondhatja: az én miszióm!

Török András

Török András, elnök

Török Andrásnak a 2019. augusztus 24-i Missziói Napon a János 12,24–26 alapján elhangzott ígeszolgálatának kivonatolt, szerkesztett formája

Missziói Nap – 2019. augusztus 24.

Budapest, Pasaréti Református Gyülekezet

Dr. Keszi Krisztina bizonyágtétele

Dr. Keszi Krisztina arról tett bizonyágot, hogy Isten hogyan értette meg vele: szolgálatának ideje lejárt. Elmondta: sem az elindulás, sem a búcsú nem volt egyszerű. Mindkettő teljes engedelmisséget kívánt tőle. Amikor először beszélt misszionáriusainak arról, hogy hová készül, az egyikük azt kérdezte megrökönyödve:

– Mungwiba akarsz menni? Hát ott semmi sincs, csak kígyó meg skorpió!

Amikor eljött, egy másik munkatársa hasonló döbbenettel kérdezte: – Elmész Mungwiból, arról a gyönyörű helyről?

A misszionáriusnő így vallott belső meggyőződéséről: „Nem szeretnék helyhez ragaszkodni, nem szeretnék szolgálathoz ragaszkodni; nem szeretnék még csak azokhoz az emberekhez sem ragaszkodni, akik közel állnak a szívemhez.” Ennek ellenére a szíve még „vissza-visszaszáll” Zambiába. Egy alkalommal, már itthon, igehirdetést hallgatott felvételtől, amikor véletlenül egy bamba énekre váltott a lejátszón. Rögtön könnyek szöktek a szemébe! Ám jól tudta: nagyobb nála az, aki lezárta a szolgálatát.

Részletesebben is elmondta, hogyan értette meg Isten útmutatását. Azokban a hónapokban, amikor zambiai szolgálata jövőjéről meg kellett hozni a döntést, és társaival együtt Isten útmutatásáért imádkozott, onnan kapott választ, ahonnan nem is várta volna: egy házasság-gondozói igehirdetésből. A lelkész arról beszélt, milyen nehéz lehetett elfogadnia az öreg Sámuelnek, hogy véget ér régi szolgálata, és új feladatot kap: „Lehet, hogy vannak még tervek a szívedben, mégis ereszd el, tedd le azokat! Isten nem eredményeket vár, hanem engedelmisséget! Az új feladatot csak üres kézbe tudja beletenni.” Két héttel

később Fülöp története által erősítette meg Isten a misszionáriusnőt abban, hogy jól értette az Úr üzenetét: az apostol maga mögött hagyta gyümölcsöző szolgálatát, hogy Samáriába menjen, mert Isten Lelke oda küldte őt. Krisztina akkor tudta kimondani: „*Rendben, Uram, értetem: nekem ez a szolgálat befejeződött.*”

Azonnal vette a telefont, felhívta a misszió vezetőjét, és elmondta neki: már biztos abban, hogy Isten merre vezet. Nagy lépés volt ez az engedelmisség útján – csaknem akkora, mint sok évvel korábban az elindulás. Örömmel tapasztalta, hogy Isten az áldásaival tett pecsétet engedelmisségére. A mungwi gyülekezetnek évek hosszú sora után újra saját lelkipásztora lett. Még arra is volt gondja a Mindenhatónak, hogy Krisztina mindenkitől el tudjon búcsúzni.

Dr. Keszi Krisztina háláját fejezte ki Isten iránt, aki gazdaggá tette az életét az emberi kapcsolatok és a szolgálat terén is. Alkalma volt Krisztusról bizonyágot tenni a klinikán a különféle betegségekben szenvedő és más-más hitbeli meggyőződésű embereknek. Idehaza is Krisztusról tett vallomást a missziós körutak során. Hálás, hogy Isten képessé tette arra, hogy megtanulja a bamba nyelvet, és így anyanyelvükön tudott imádkozni a betegekkel, beszélgetni az özvegyasszonyokkal, és így tudta tanítani az ifjakat. Örömmel emlékezik a misszionáriusok zambiai csoportjára, amelynek tagjai az évek során családdá értek, és mindenben segítették egymást. Köszönetet mondott támogatóinak, akik gyakran nem a feleslegükből adakoztak, a *Kuratóriumnak*, amely ott állt mögötte, a *Nemzetközi Liebenzelli Misszió*nak a sok segítségért, továbbá családjának és barátainak, akik nélkülözték őt szolgálatá ideje alatt.

KÖSZÖNTÉSEK

Bácskainé Ferentzi Anna (Zsinati Missziói Iroda)

Köszöntő szavaiban a *Missziói Iroda* munkatársa annak a meggyőződésének adott hangot, hogy dr. Keszi Krisztina külmisziós szolgálata által nemcsak a zambiaiak, hanem az itthoniak is kincset kaptak. Az ő példája minket is hű-

segre, engedelmisségre és az Isten iránti teljes bizalomra tanít. Pál szavaival kérte Isten áldását a jelenlévőkre: „*Mert nem a félelem lelkét adta nekünk Isten, hanem az erő, a szeretet és a józanság lelkét*” (2Tim 1,7).

Almási Ferenc lelkipásztor (Miskolc-Tetemvári Református Egyházközség)

A lelkipásztor két felismerését osztotta meg a hallgatókkal, amelyekre dr. Keszi Krisztina misszionáriusnő beszámolóit olvasva jutott. Az első: Krisztina nagyon szerette azokat, akik között szolgált. A második: orvosként holisztikusan, az egész embert figyelembe véve gyógyított, aminek a fontosságát manapság egyre jobban hangsúlyozzák.

Ugyanakkor páciensei lelkét nem pszichológusként közelítette meg, hanem az Áldott Orvos kezébe ajánlotta őket. – Istennél nincsen nyugdíjazás – mondta a lelkipásztor, ezért Krisztina további szolgálatára kért áldást a Jelenések könyvének szavaival: „*Légy hű, és neked adom az élet koronáját*” (Jel 2,10b).

Hartmut Wacker (Nemzetközi Liebenzelli Misszió)

A missziós szervezet személyzeti vezetője elmondta: öröm és szomorúság keveredik a szívében, amikor dr. Keszi Krisztina misszionáriustól elbúcsúzik. Az ő személyében olyan embert ismert meg, akinek az élete egyetlen célra összpontosul. Róla gondolkodva Pál szavai jutottak eszébe, amelyeket a Kolossébeli gyülekezetnek írt: „Az odafelvalókkal törődjétek, ne a földiekkel!” (Kol 3,2). A misszió munkatársa szerint az apostol ezzel nem azt akarta mondani, hogy minden földi szükségszerűen rossz, hanem azt, hogy aki Krisztust akarja követni, annak Őt kell élete középpontjába állítania, és minden egyéb csak Őutána következhet. „Krisztina, csak kevés olyan emberrel találkoztam, akinek olyannyira Krisztus körül forog az élete, mint neked. Gondolataid és törekvéseid legfőbb célja az, hogy Isten akaratát megértsd magaddal kapcsolatban.” Német testvérünk tapasztalatai szerint ez a Krisztusra fi-

gyelés a misszionáriusnő esetében kéz a kézben jár a cél-tudatossággal: amit Isten akaratából megértett, azt meg is kívánja tenni. Ezt látta rajta, amikor külmissziói szolgálatra jelentkezett, majd amikor megküzdött az angol nyelvvel Kanadában, később amint egyedülállóként útra kelt Zambiába, majd amikor odakinn rendkívül egyszerű körülmények között szolgált. Az emberek közötti szolgálatának mindent alárendelt. Éppen ezért jó volt, hogy mások is gondoltak rá, s időnként könnyítettek a terhein. Mindemellett a misszionáriusnő példaképpé vált mind a bennszülöttek, mind a többi misszionárius előtt, akiknek nagy segítséget jelentett a jelenléte. Egy egyedülálló asszony ilyen mértékű elismerése nem kis dolog egy férfiközpontú társadalomban! A német LM munkatársa végül elmondta, örül, hogy a szolgálat befejezéséről együtt döntöttek, és Krisztina felszabadul egy új szolgálatra.

Sípos Alpár Szabolcs (Fiúság Akadémia, a Molnár Mária Külmissziói Alapítvány előző elnöke)

Krisztina hazatéréséhez, missziói szolgálata befejezéséhez kapcsolódva a Lukács 10,17–20 verseit szeretném felidézni. Hazatér a 72 tanítvány missziói útjáról, és újságolják Jézusnak azokat a természetfeletti dolgokat, amelyeket átéltek. Győzelmet éltek át a gonosz felett (17. v.)! Jézus bátorítja és megerősíti őket, mintegy azt mondva: ne lepődjétek meg ezeken, hiszen én adtam nektek hatalmat, „hogy kígyókon, skorpiókon tapodjatok és az ellenség minden erején” (18. v.).

Krisztina beszámolóiból tudjuk, hogy ő is valami hasonlót élt át. Megtapasztalta Isten gondviselő hatalmát és az evangélium erejét.

Egyrészt átélte, hogy Isten megőrizte sokféle gonosz fenyegetés, kihívás közepette: fertőzések, malária, vízhorlás fájós gerinccel, baleset, sőt kígyók is – és most mégis itt van épségben, mert Isten hatalma megőrizte. Mindezek a hálaadásra! Az meg még inkább ok a hálaadásra, Isten dicsőítésére, hogy Krisztina képviselhette, vihette az evangéliumot Zambiába.

Életvitelével, a munkához és a betegekhez való másfajta hozzáállásával, a gyermekek iránti szeretetével, az aszonyok felé végzett szolgálataival, a kölcsönkönyvtárral, a lefordított anyagokkal megjelenhetett Isten országa a gonosz erejével szemben, és gyógyulást, épülést, irány-mutatást, reménységet vitt egyének, családok, közösségek

életébe. Kiváltság ez Krisztinának és nekünk is, hogy részesei lehettünk Isten országának terjedésének!

De fontos figyelni arra is, hogy mivel folytatja Jézus a 20. versben: „De ne annak örüljétek, hogy a lelkek engedelmeskednek nektek, inkább annak örüljétek, hogy a nevetek fel van írva a mennyben”. Azaz ne a siker, ne a szolgálat legyen a végső örömforrásotok, hanem az, hogy a nevetek fel van írva a Mennyben.

Nagy kísértés, hogy az legyen az örömünk, az identitásunk forrása, amit mi tettünk. Megkísérti a szívünket, és azt hirdeti a világ is, hogy az adja az értékedet, amit elértél, amilyen teljesítményt, sikert fel tudsz mutatni. Jézus ezzel szemben figyelmeztet: nem az a fontos, amit ti tesztek, hanem az, amit én teszek veletek, hogy a nevetek fel van írva a Mennyben. A ti önértékelésed alapja ne az legyen, amit ti tettetek értem, hanem az, amit én teszek értetek.

Krisztina életében egy új szakasz jön, talán egy csendesebb, nyugodtabb, kevésbé látványos időszak, de fontos, hogy semmivel sem lesz kevésbé értékes Isten előtt, mint amikor missziói szolgálatban munkálkodott.

Krisztina nevét sokan beírták a szívükbe Zambiában és Magyarországon is, de ennél sokkal fontosabb, hogy a Mennyben fel van írva azért, amit Krisztus tett érte!

Kívánom, hogy ennek az örömét és békeségét tapasztalja meg napról napra, Krisztina!

Török András elnök

Az Alapítvány elnöke az igehirdetésében elmondottakat egészítette ki néhány szóban. Elmondta: sokaknak (ő maga is közéjük tartozik) dr. Keszi Krisztina volt az első misszionárius, akit közelebről megismertek, ezért nekik ő is marad az „én misszionáriusom”, az igazi misszionárius

mintaképe. Az Alapítvány közössége rendkívül hálás Istennek azért, hogy dr. Keszi Krisztina szolgálata által sok hazai keresztyén ember életében a misszió, amely addig idegen volt tőle, személyes ügyévé vált, így ma már elmondhatják: a külmisszió „az én misszióm”.

Kedves Olvasók!

Ismét szeretnék beszámolni pár újdonságról, amik nemrégiben történtek mifelénk.

A *To All Nations* missziós szervezetnél a múltkorhoz hasonlóan ismét táboroztattunk a „téli” szünetben – nálunk augusztus még a hideg évszakra esik. Ezúttal a tini lányok és az ifi korosztály volt soron. Külön tartottunk tábort a lányoknak és külön a fiúknak, hiszen ebben a korban nehezen tudnának odafigyelni a lelki üzenetre, sokkal inkább egymásra koncentrálnának. Mivel az ifis lányok tábora pont a zambiai konferencia idején zajlott, én csak a tini lányok táborában tudtam besegíteni. Augusztus 20-án este én is csatlakoztam a csoporthoz, és 23-áig voltunk együtt.

A fiúknál a téma ismét József volt, a lányoknál pedig Ruth életét vettük szemügyre. Több követendő jellemvonásról is beszélgettünk Ruth példája kapcsán: pl. jó döntés, hűség, törődés, nagy munkabírás, kitartás, Istenbe vetett bizalom, engedelmesség, tisztaság, bátorság...

Harmincegy 11–14 éves lányunk volt összesen az 5 gyermekközpontból, akikre csak női vezetők felügyelünk. Általában jó magaviselet és együttműködés jellemezte a lányokat. Volt részük több játékos versenyben, pl. fánk- és banánkenyérsütésben, hajpántkészítésben, de főleg a vidám hangulatot élvezték.

Hálásak vagyunk, amiért 17 lány döntött úgy, hogy befogadja az Úr Jézust, a többiek pedig újra odaszánták Neki az életüket. Nagy áldás és öröm volt látni, ahogyan a lányok engedelmeskedtek az Úr hívásának.

„ALL AFRICA” KONFERENCIA

Az afrikai országokban szolgáló liebenzelli misszionáriusok „All Africa” Konferenciájára két évente kerül sor. Én most voltam először ilyenén. Augusztus 13-tól 19-ig voltunk együtt a Zambiában, Burundiban, Nigerben és

Malawiban szolgáló misszionáriusokkal a zambiai *Fringilla Farmon*. A hosszú autótú miatt nekünk plusz két napot kellett rászánnunk az oda- és a visszaútra. Az utazási fáradalmakat és a szúnyogokat leszámítva nagyon jó időt töltöttünk együtt. Velünk volt a Zambiában szolgáló német önkéntesek, az impact-esek csapata is, akik a gyerekfoglalkozásokat és a közös játékprogramot vállalták. 64-en voltunk összesen. Velünk volt Daniel Mattmüller is, új németországi vezetőnk, aki utána Malawiba is el látogatott. A bibliai tanításokat Paul Knauer lelkipásztor tartotta, aki félállásban a kanadai liebenzelli missziónál is szolgál. Ábrahám életét tanulmányoztuk. Paul sok példával és az életből vett történettel illusztrálta az igazságokat, melyeket könnyű volt magunkra is alkalmaznunk. Nekem főleg az az üzenet vált fontossá, hogy Isten csak egyszerre egy lépést vár tőlem: a következő lépést, amelyet Őt követve, hitben megtehetek.

Volt elég sok szabadidőnk is, így lehetőség nyílt a beszélgetésekre. Megismerkedhettünk a többi országban szolgáló kollégákkal, akiket egyébként csak a missziós plakátról ismertünk. Bátorítás volt hallani bizonyágtételeket, ill. imádkoztunk is kis csoportokban az egyes imatémákért, amelyeket az egyes országok területi vezetői ismertettek fényképek kíséretében.

Köszönöm, ha a Testvérek továbbra is imádkoznak értem. Szeptemberben elkezdtem teljes idejű szolgálatomat a mdekai gyermekközpontban. Nagyon örülök ennek a lehetőségnek, és remélem, áldás lehetek mind a gyerekek, mind a fiatalok, mind pedig a munkatársak életében.

Isten áldja a Testvéreket!

Szeretettel, Szilvi

Szolgálni és rászolgálni

Ismeri a kedves Olvasó azt az érzést, amikor Isten Igéje bosszantja, sőt egyenesen felzaklatja? Engem már gyermekkoromban is bosszantott a Máté 20,1–16. Ez a példázat a szőlőmunkásokról szembement az igazságézetemmel.

Vannak, akik végigdolgozzák az egész napot, viselik a déli hőséggel járó nehézségeket, és ki-tartanak egészen estig. Akkor azok, akik csak az utolsó métereken álltak munkába, hogyan kaphatnak ugyanannyi fizetséget? Akkoriban egy ezüstdénár a napszámosok „garantált napi bérminimuma” volt. Ha már nagylelkűségről van szó, akkor a korán kelők mindenképpen rászolgáltak volna egy magasabb ellentételezésre!

Lapunk mostani száma ezzel az érzéssel foglalkozik, amely mélyebben gyökerezik bennünk, mint gondolnánk. Minden vallásnak ez az alaplogikája: mi, emberek teljesítünk, az istenség pedig ellenszolgáltatást nyújt cserébe. Az ember szolgál, és ezzel rászolgál az isteni jutalomra.

Jézus azonban szembemegy a közfelfogással. Ezt a vallási felfogást teljesen a feje tetejére állítja azzal, hogy Ő Maga szolgál, és mindenkinek, aki csak hisz Benne, ajándékba adja mindazokat az érdemeket, amelyekre csak Ő szolgált volna rá (1. Mt 20,28; Jn 3,16).

Jelen kiadásunk beszámolóiban bangladesi és zambiai lelkipásztorok életének a kihívásairól olvashatunk, és betekintést nyerhetünk fiatalabb és idősebb misszionáriusok tapasztalataiba. Arra biztatom a kedves Olvasót, hogy kövessük együtt a fonalat, amely végigvonul a

legkülönbözőbb kultúrákban élő keresztyének cikkein.

Ha valaki megteszi azt a lépést, hogy teljes idejű szolgálatba áll, azzal kell számolnia világszerte, hogy csökken a keresete. Hogy ez rendjén van-e így, és összhangban áll-e Isten szándékával, arról nem mond semmit a Biblia. Isten ószövetségi elképzelését, hogy tizedfizetéssel gondoskodjanak a papokról, mind az adakozók, mind pedig azok, akik az adományt kapták, az Ő nagylelkűségének látták. Hiszen tudták, Maga Isten ügyel arra, hogy az adományozó ne nélkülözzön, ha Isten Igéje és ígérete szerint jár el. Mindazonáltal Istennek nyilvánvalóan újra és újra emlékeztetnie kellett erre az embereket, máskülönben a Malakiás 3,10 nem tartalmazna ilyen éles kihívást és ilyen csábító ígéretet.

Miért is bátorítom a kedves Olvasót arra, hogy békéljen meg Jézus példázatával? Mert minden a Főnökön múlik!

Ha a Főnökünk, Jézus azért jött, hogy szolgáljon és az életét adja váltságul sokakért, akkor bízhatunk abban, hogy királyi fizetségünk lesz. Még ha itt, a földön nem is teljesíti minden kívánságunkat, a végső beteljesedés fényében minden emberi álmunk, gondolatunk, elképzelésünk és vágyakozásunk elhomályosodik és eltörlődik majd.

Az a lényeg, hogy ki a Főnök. Mi Jézusnak szolgálunk, annak a Királynak, aki annyira más, mint a többi király. Jézusnak azért kell időről időre rákérdeznie a mi gondolkodásunkra és szolgálatvégzésünkre, és azért jó, ha néha még fel is zaklat, mert nagyon fontos, hogy Őhozzá szabjuk magunkat, ne pedig a világhoz igazodjunk (1. Róma 12,2).

Isten óvja Önöket!

Martin Auch, missziós igazgató

P. S.: Azok közé tartozom, akik kora gyermekkoruktól fogva Krisztussal és a keresztyénekkal járnak az útjukat. Ugyanakkor időnként azon kapom magam, hogy úgy gondolkodom, mint a napszámosok első csoportja. Időközben sok olyan embert ismertem meg, akik életük későbbi szakaszában találtak csak meg Jézust. Némelyikük emiatt alulértékeli magát. Ám az evangélium teljes vigasztalása és Isten összes ígérete rájuk is igaz – kivétel nélkül.

Szolgálni? Nekem? Muszáj?

Mi hangzik jobban: Karriert építeni és pénzt keresni vagy szolgálni?

Nekem a szolgálat sokáig egyet jelentett azaz, hogy az embert bárki bármikor „igénybe veheti” és „kihasználhatja”. De a karrierépítés is elég kimerítőnek tűnt: úgy láttam, túl sok az előírás, és ezért a spontaneitás nem kap túl nagy teret. Ott volt a kérdés: Melyik utat válasszam, hogy az összes hátulütőt elkerüljem? Az asztalos szakma ártalmatlannak tűnt, és sok alkotási lehetőséggel kecsegtetett. Egy hosszabb időszak után azonban egyre világosabbá vált, hogy Isten vágya velem kapcsolatban a misszió. De elmehet-e egyáltalán valaki a *Liebenzelli Misszióhoz*, akinek fenntartásai vannak a szolgálattal kapcsolatban? Elmenni elmehet, de nekem évek kellettek, amíg végre egészséges látásom lett a szolgálatról.

és újtára, függetlenül attól, hogy megfelelő-e az az én elképzeléseimnek, vagy sem.

Mi lett volna, ha NEM-et mondtunk? A lányunknak nem lett volna egy szerető, afrikai „nagyapája”. Az emberek az Istennel és az igazsággal kapcsolatos kérdéseikre (talán) csak később kaptak volna választ.

Malawi mint gyakorló pálya

Egy ország, amelyet a permanens szegénység, a gyakori éhezés és a sok betegség jellemz. Az emberekben zsigeri félelem van gyakorlatilag mindentől. Annak a feszültségében kell itt élni, hogy a szükség mindennapos, de ahhoz, hogy közösen felvehessük a harcot a nehézségekkel, először be kell illeszkednünk, és meg kell próbálnunk a lehető legjobban azonosulni az itt élőkkel.

Vajon azzal szolgálánk-e igazán a körülöttünk élő malawiaknak, ha mindent előtérben nekik, ami a mindennapos élethez kell? 25 év után úgy látjuk, az volt a jó szolgálat, hogy közöttük éltünk. Az országban még mindig nagy a szegénység. Amikor azonban valaki elfogadja a Biblia útmutatását, aszerint él, és megtalálja az élet értelmét, gyakran az illető körülményei is javulnak.

Egy áldott állapotban lévő rádiós munkatárs mesélte:

– Teljesen kikészültem. A legutóbbi telefonbeszélgetésünkkor a nagynéném elmesélte az álmát, hogy szülés közben vagy én, vagy a gyermekem meghalt. Mit tegyek? Rettenetesen félek.

Jó volt, hogy beszélgethettünk és megerősödhattünk abban, hogy Isten nem a félelmet, hanem a reménységet táplálja bennünk. Ezután mosollyal az arcán tért haza, felvértezve a félelemrohamok ellen. Az ilyen élmények különösen nagy győzelemnek számítanak.

Egy olyan környezetben, ahol sokaknak csak annyi a napi keresetük, hogy éppen meg tudják venni az aznapi ennivalójukat, egy olyan országban, ahol a fiatalok gyakran nem tanulhatnak szakmát, ahol az asszonyok nemcsak otthon, de a földeken vagy a piacon is dolgoznak, nekem a világ legtermészetesebb dolga volt, hogy önkéntes alapon végezzem a munkámat.

Dorothe Kränzler

Vásárlás az út szélén

Paul és Dorothe Kränzler 2016 márciusa óta újra Malawiban élnek, és a yao nép között szolgálnak. Azelőtt dolgoztak Libériában, Guineában és Ausztriában is.

Imádkozzunk, hogy Dorothe és Paul Kränzler életpéldája sok embert bátorítson arra, hogy minden félelmét Isten kezébe tegye!

Libéria mint gyakorló pálya

Északon volt egy amerikaiakból, ausztrálokból és kínaiakból álló missziós csapat, akikkel mi, német újoncok együtt munkálkodhattunk. Milyen kellemes volt látni a többiek igyekezetét, akik azon fáradoztak, hogy mi otthon érezzük magunkat a nyelvben, a kultúrában és a csapatban is. Mi lett volna, ha nem szolgáltak volna nekünk? Ha nem törték volna a fejüket azon, hogy nekünk vajon mire van szükségünk? Ha nem mutatták volna meg nekünk, hogy miket lehet készíteni a sok ismeretlen zöldségféléből? Ha nem ápoltak volna minket, amikor először kaptuk el a maláriát? Ha magunkra hagytak volna, miközben próbáltunk hidat építeni a libériaiakhoz?

Guinea mint gyakorló pálya

Mali határához közel, a gyönyörű Niger-folyó partján laktunk, és egy amerikai házaspárral együtt muszlimok között szolgáltunk. Sziguiriben, az aranyásók városában éltünk teljes elszigeteltségben: se telefon, se internet, se rendszeres postaszolgálat és csak egy kevéske áram. Ehhez jött a gyakran 40 fokos hőség és a mindent belepő, még a fogaink között is ropogó homok. Ott értettem meg, hogy a szolgálat egy IGEN Isten vezetésére

Lelkészek a templom előtt „Kókuszdiófaluban”

Ezeket a pitákat Williamnek hoztam!

Bangladesi finomságok Williamnek

A szomszédságból valaki mindennap átjön, és ad valami finomságot a kislányoknak, Williamnek, például pitát, ami egy bangladesi édesség. Mindig annyit hoznak, hogy nekünk, szülőknek is maradjon belőle. Csak néhány hónapja költöttünk Banglades északi részére, és máris elhalmoznak minket ajándékokkal!

Új megtapasztalás ez az életünkben: hagyni, hogy minket ajándékozzanak meg és nekünk szolgáljanak. Gyakran gondolunk ugyanis arra, hogy elvégre mi jöttünk misszionáriusokként Bangladesbe, mert szolgálni akarunk az itt élő emberek között. Mégis most mi vagyunk azok, akiket sokan megajándékoznak, és érezzük, hogy kevéske nyelvtudásunk még nem elég ahhoz, hogy ténylegesen szolgáljunk közöttük. Így tehát hol mi hagyjuk, hogy ők szolgáljanak nekünk, hol mi tudunk valamilyen formában szolgálni nekik.

Ebben a helyzetben az Úr Jézus példáját követjük

Ő, egyrészt, hagyta, hogy egy asszony értékes olajjal kenje meg, amit a tanítványok pazarlásnak tartottak (1. Mk 14,3). Jézus mégis megjegyezte, hogy az asszony „jót tett velem”. Másrészt viszont az Úr Jézus is azért jött, hogy szolgáljon, és az életét adja a mi bűneinkért. „Mert az Emberfia sem azért jött, hogy neki szolgáljanak, hanem hogy ő szolgáljon, és életét adja váltságul sokakért” (Mk 10,45). Azzal is, hogy szolgálunk, de azzal is, hogy

elfogadjuk mások szolgálatát, a Jézus Krisztusról, a mi Urunkról és Megváltónkról szóló örömmel szeretnénk hirdetni.

Az Úr Jézus megbízásából vagyunk tehát itt, de az országban még sok keresztyén él ugyanezzel a vággyal a szívében. Különösen itt, Banglades északi részén sokan igen hosszú utakat tesznek meg azért, hogy másoknak szolgáljanak. Nem rendkívüli, hogy egy lelkész négy-hat órát is utazik, csak mert prédikálnia vagy a távoktató program keretében tanítania kell valahol. Ez a fajta lelkes hozzáállás és áldozatkészség nem mindenki-ben egyforma, de örömmel látjuk, hogy igen sokan teljes szívvel és odaszánással szolgálnak, és a legtöbbjük életén látszik a szilárd és erős hit.

Szívesen vállalunk szerepet Isten bangladesi tervében, és arra vágyunk, hogy még sok ember jusson élő hitre, majd növekedjen Jézus Krisztusban. Abban is, ahogyan szolgálunk, és abban is, ahogyan elfogadjuk mások szolgálatát, Jézus példáját akarjuk követni.

Benedikt és Verena Tschauner

Benedikt és Verena

Tschauner a Liebenzelli Nemzetközi Főiskolán tanulták a *Teológia és szociális munka interkulturális közegben* szakot. Ott ismerkedtek meg, ott szerették meg egymást, és ott hallottak sokat az egész világra kiterjedő misszióról. Egy hosszabb gyakorlati időszakra Bangladesbe kerültek. Nagyon megszerették az országot és az ott élő embereket; úgy érezték, nem tudnak elszakadni tőlük. Így 2019-ben kisfiukkal Bangladesbe utaztak ki.

A nyelvi és kulturális képzések után Khulnából Dinajpurba költöztek. Ott végzik szolgálatukat a keresztyén iskolában, két diákotthonban, a gyülekezetekben és a távoktató programban.

 Imádkozzunk, hogy Benedikt és Verena jól haladjon a nyelvtanulással!

Titkos bálványok, amelyeket le kell dönteni

Franciaországban a szülők kb. 75 százaléka legfeljebb két hónapig veszi igénybe a „gyest”. Ezt követően ismét munkába állnak, és rendszerint teljes munkaidőben. Németországban a szülők megközelítően azonos hányada csaknem egy évig igényli a szülői támogatást. Miért van ez így? Az a benyomásom, mintha a franciáknak kevésbé lennének fontosak a gyermekeik. És ennek nagyon gyakran az a drágalátos pénz az oka.

Franciaországban a szülői támogatás összege nem függ a jövedelem nagyságától, és sokan elég kevésnek ítélik. Errefelé teljesen „normális”, ha egy kisbaba, az anyasági segély lejártakor, 10 hetesen bölcsibe vagy egy ún. *nounou*-hoz, vagyis egy nappali dajkához kerül. A leggyakoribb indok a pénz. Németországban is és Franciaországban is gyakran hallani ilyen mondatokat: *Éppen építkeziünk, ezért szükségünk van a pénzre.* Vagy: *Azért szeretnék valamit adni is a gyerekeimnek, de az pénz nélkül nem megy.* Aztán gyakran – még ugyanazzal a levegővel – hozzátesszik: *Mindennél jobban szeretem a gyerekeimet, de egyszerűen nem megy másképp, rá vagyunk utalva a keresetemre!*

Az én anyukám is úgy döntött, hogy nem sokkal a születésem után visszamegy dolgozni, ami majdnem 40 évvel ezelőtt azért elég szokatlan volt. Így én a nagyszüleimnél nevelkedtem. Utólag hálás vagyok azokért a teljes védettségben eltöltött éveikért. Mindazonáltal emlékszem, mennyire vágytam arra gyermekként, hogy több minőségi időt tölthessek a szüleimmel. Sem egy nagyszülő, sem egy nappali dajka, sem semmilyen nevelő nem tudja pótolni a szülőt.

A saját gyerekeinken nagyon is jól látom, milyen jó hatással van rájuk a velünk töltött idő. Nincs szükségük arra, hogy saját házuk legyen, hogy sok ajándékot kapjanak, sem pedig olyan szülőkre, akik nagyon sok pénzt keresnek. Ők tudatosították bennem, hogy a gyermekeknek szeretet és idő kell. A szüleik szeretete, amely a világ összes gazdagságával sem pótolható. Édesanyaként mindig szeretném szem előtt tartani, hogy én elsősorban a gyermekeinknek szolgállok, és csak másodsorban a mindenkori munkaadómnak – nem pedig fordítva.

Karrier, pénz, hírnév

Családomban a „*Ha nem igyekszel, nem leszel sikeres*” mottó jegyében megtanultam a sváb

erényeket. Tartottam is magamat ezekhez. Az érettségi után 3 évvel diplomás üzembiztos lettem, majd újabb 3 év elteltével megszereztem a kereskedelmi szakoktató képesítést. Gyakorló tanárként egy szakiskolába kerültem, ahol újabb három év elteltével már én vezettem az iskola második legnagyobb részlegét, amelyhez 15 osztály tartozott. Ezzel párhuzamosan önkéntes szolgálatot is végeztem. 21 évesen én lettem az evangélikus egyház legfiatalabb gyülekezeti tanácsadója, a politikai szférában egészen az államszövetségi szintig eljutottam. A különböző területeken felépített „karrieremnek” természetesen voltak anyagi vonzatai is.

Pályafutásomat nagyvonalakban, néhány kegyes, de szándékosan provokatív mondatral így lehetne összegezni: *Ez a nő nagyon sok jót tett társadalmunkért. Teljes bedobással, szívvel-lélekkel munkálkodott, és a jó ügy érdekében harcolt. Ráadásul még tizedet is fizetett, amivel a missziót támogatta.*

Senki sem szolgálhat két úrnak

Néhány évvel később – miután megengedtem Jézusnak, hogy ne csak a felszín, vagyis a cselekedeteimet, hanem a szívem legrejtettebb zugait is vizsgálja meg – végre megláthattam, hogy az ember életében a boldogság, a kiteljesedés és a megelégedettség nem függhet sem pozíciótól, sem pénztől, sem vagyontárgyaktól. E három csak rövid távon elégíti meg az embert, de soha nem kerülhetnek Isten elé. Én mégis engedtem, hogy bálványokká váljanak az életemben, noha tudtam és számtalanszor olvastam is ezt: *„Senki sem szolgálhat két úrnak, mert vagy az egyiket fogja gyűlölni, a másikat pedig szeretni, vagy az egyikhez ragaszkodik majd, a másikat pedig megveti. Nem szolgálhattok Istennek és a mammonnak”* (Mt 6,24).

Állítólag Marilyn Monroe mondta egyszer: *A karrier káprázatos dolog, de nem képes felmelegíteni az embert egy hideg éjszakán.*

Nikolai („Nick”) és Claudia Bolanz 2018 nyara óta élnek két gyermekükkel, a 4 éves Luca-val és a 3 éves Joy-jal a dél-franciaországi Montpellierben, hogy ott gyülekezetet alapítsanak.

Nick a LM szemináriumán teológiát tanult, majd Berlinben egy gyülekezet alapító csapat tagja lett. Később a neubrandenburgi Oázis missziós gyülekezetet vezette.

Imádkozzunk, hogy a Bolanz házaspár megtalálja az evangéliummal azokat Montpellierben, akik keresik az igazi értékeket!

Franciaországban is Isten tenyerén

Az egykori politikai szerepvállalás: a képen Erwin Teufellel, Baden-Württemberg tartomány egykori miniszterelnökével

Miután megismertem és megszerettem Nicket, nem esett nehezemre meghozni azt a döntést, hogy magam mögött hagyjak mindent: karriert, pénzt, hírnevet. Isten jó és pontosan tudja, mire vágyik a szívünk. Ezért hét évvel ezelőtt átköltöztem Mecklenburg-Elő-Pomerániába, majd tavaly onnan is továbbvitt az utunk Franciaországba. Luca fiunk születése után feladtam tanári pályámat is. Ha most visszatekintek az elmúlt öt évre, hálásan mondhatom, hogy a kevesebb pénz ellenére ez az időszak volt életem legboldogabb része. Nemcsak azért, mert egy családdá váltunk, hanem azért is, mert egész életünkkel, teljes szívünkkel Istent szolgálhatjuk.

Mi tesz igazán boldoggá?

Önazonosságomat többé nem az olyan külső tényezők határozzák meg, mint a foglalkozásom vagy a bankszámlám; naponta tanulom és gyakorlom a meggyökerezést Istenben. Ő jelenti nekem a biztonságot, Ő ajándékozik meg belső békével, szeretettel és elfogadással. Még a házasságkötésünk előtt fontossá lett számomra a Máté 6,33 üzenete: „Kereszettek először Isten országát és az ő igazságát,

és mindezek ráadásaként megadatnak majd nektek.” Azt azonban csak mostanában kezdem megérteni, hogy Jézus ez alatt a mi anyagi dolgainkat is értette.

Bátorítom azokat az édesanyákat, akik fontolgatják, hogy gyermekük születése után nem sokkal anyagi okokból ismét munkába álljanak, de nemcsak őket, hanem minden keresztyént, hogy szánják oda idejük egy részét Isten országa építésére. Ez az ország közöttünk van! A saját családjunkban kezdődik, és kiterjed a szomszédjainkra, a barátainkra és az ismerőseinkre is. Hagyatkozzunk arra, amit Jézus komolyan gondolt: „Nézzétek meg az égi madarakat: nem vetnek, nem is aratnak, csűrbe sem gyűjtenek, és a ti mennyei Atyátok táplálja őket. Nem vagytok-e ti értékesebbek azoknál?” (Mt 6,26).

Montpellier-ben ez az igeszakasz a hitvallásunkká lett. Az élet itt hihetetlenül drága. A szűkös anyagi helyzetekben Theodor Fontane mondása bátorít minket: *Optimista az, aki abban a reményben rendel egy tuccat osztrigát, hogy az egyikben talált gyöngy értékéből rendezni tudja majd a számlát.* Abban az áldásban lehet részünk, hogy Jézus Krisztusnak, a mi hűséges Gondviselőnknek a személyében mi már megtaláltuk az igazgyöngyöt.

Claudia Bolanz

Utunk Montpellier-be

Amikor a LM azzal a kéréssel fordult többünkhöz, hogy alapítsunk új gyülekezetet Franciaországban, a leendő csapat tagjaiként 2017-ben, a nyaralásunk alatt együtt látogattunk végig öt francia nagyvárost. Közben sokat imádkoztunk és figyeltük Isten vezetését. A különböző helyeken még azt gondoltuk, hogy sosem leszünk képesek a végleges helyszín tekintetében egyességre jutni. Isten azonban nagyobb a mi gondolatainknál. Miközben – már otthon, Németországban – tovább kutakodtunk, mérlegeltünk, váratlanul mindannyian arra jutottunk, hogy Montpellier a mi városunk. Népeisége rohamosan nő, kevés a keresztyén gyülekezet, a város maga pedig egy dinamikus és multikulturális település. Az első év legfontosabb feladata a nyelvtanulás, ill. a francia nyelv aktív használata volt. Ezzel párhuzamosan elkezdtünk kapcsolatokat építeni. Isten segítségével olyan gyülekezetet szeretnénk alapítani, amely lelkesíti és motiválja az embereket, változásokat hoz az életükbe, és amely idővel megsokszorozza önmagát.

Vajon ennek a halásznak is megvan az országosan megállapított havi átlagjövedelme?

Amikor nem becsülik valakinek a szolgálatát

Még a világ egyik legszegényebb országának keresztyén gyülekezeteiben is gyakran forog sok minden a pénz körül. Főleg a vidéki területeken nagy az ínség és a szegénység. De nézzük, mi a helyzet a főállású munkások anyagi és lelki megbecsülésével? Miközben Sarkar lelkipásztorral beszélgetek, szóba kerülnek a Jézus Krisztus szolgálata közben megélt örömök, de a mély fájdalmak is.

Ronald Dilip Sarkar lelkipásztor nős, egy felnőtt lánya és egy fiúunokája van. Ronald lelkész, ő a *Baptista Szövetség* dékánja, és Mongla közeléből, Banglades dél-nyugati részéből származik.

Mi a véleménye a *szolgálni és rászolgálni* témáról?

Egy teljes idejű munkásnak is fontos, hogy gondoskodni tudjon a családjáról, és felszabadultan szolgálhassa az embereket.

Ön hogyan tud a családjáról gondoskodni?

Családom egy halvállalkozásból, ill. egy saját bérleményünk bevételeiből él. A halvállalkozás már megvolt, mielőtt jelentkeztem volna a LM távoktatási programjában folyó teológiai képzésre, amelynek befejeztével főállású lelkipásztor lettem. Nekem a szolgálat az első, az üzlet csak utána következik. A lelkési fizetésből nem tudnánk megélni.

Hogyan tudja a kettőt összeegyeztetni?

Alkalmaztam valakit, aki az üzleti ügyeket intézi. Én csak akkor foglalkozom az üzlettel, amikor szabadságon vagyok. Ezenkívül a

feleségem, Carolina rengeteget segít nekem. Ő olyan, mint a Példabeszédek 31-ben leírt asszony, aki az egyik kezét rajta tartja az üzleten. Áldott ember az, aki ilyen feleséget kap!

Kb. 60 lelkész működött az Ön vezetése alatt Gopalgonjban, Khulnában, Barisalban, és így van most Dakkában. Honnan kapják ők a fizetésüket?

Ez függ a betöltött tisztségüktől. Lelkészeink általában három-négy gyülekezetért felelősek. Alig van olyan főállású munkatárs, akit közvetlenül a gyülekezet alkalmazna. Van, aki a gyülekezeti szövetség, van, aki az egyházkerület alkalmazásában áll. Fizetésük adományokból és egy kevéske egyházfenntartói járulékból adódik össze, de mindkét munkáltatónak szűkös anyagi eszközök állnak a rendelkezésére. Egyes gyülekezetek rendszeresen adakoznak egy lelkészeket támogató

alap javára, ahonnan van mód arra, hogy a fizetéseket kipótolják valamivel.

A lelkészcsaládok Bangladesben a középosztályhoz tartoznak?

Talán néhány, kulcspozíciót betöltő, főállású munkatárs igen. Miniszterelnök asszonyunk nemrég azt közölte, hogy az országban élő emberek évi 1280 eurós átlagjövedelme középszintnek felel meg. A munkavállalók többségének ez azonban még nem valóság. Számos lelkész még most is csak havi 40–50 eurót keres. A perselybe a bangladesi gyülekezeti tagok többnyire csak aprópénzt dobnak. A létfenntartás költségei megemelkedtek, ám az adományok összege nem nő ezzel egyenes arányban.

A lelkészek tehát nagy kihívásokkal néznek szembe?

Erről a témáról csak nyíltan és őszintén érdemes beszélni. A legtöbben nem állnak olyan jól anyagilag, mint én. Tudják, hogy Isten hívta el őket, és sok mindent feladnak egy magasabb cél érdekében. Azok, akik lemondtak korábbi jövedelmükről, hogy teljes időben Isten országát építhessék, „kétszeres megbecsülést” érdemelnének. Erre gondolt Pál apostol az 1Korinthus 9,4–14-ben és az 1Timóteus 5,17-ben. Csakhogy a mi lelkészeink esetében ez a megbecsülés nagyon gyakran elmarad. A gyülekezetek anyagi gondjai és a főállásúak fizetése szorosan függ egymástól.

Mi lehet ennek az oka?

A teológia területétől eltekintve, a lelkészek gyakran inkább alulképzettek. Társadalmi szempontból nincsenek egy szinten egyes gyülekezeti vezetőkkel, ezért gyakran lekezelően bánnak velük. A fizetésük inkább csak olyan tiszteletdíjféle, és nem elegendő az élethez. Viszont ha a mellékést is nekik kell megkeresniük, akkor a szolgálatuk szenved kárt. Manapság rendkívül nehéz fiatalokat megnyerni főállású szolgálatra, mert az előbb említett megbecsülésnek egyik formáját sem tapasztaljuk. Ha megkapnák a kellő tiszteletet és díjazást, nem lenne ekkora szükség ezen a területen. Mindezek ellenére szerintem a legfőbb kérdés mégis az, hogy egy lelkész munkát vagy szolgálatot végez-e. Az, hogy erre mi egy meghívott lelkész, ill. egy felelősségteljes gyülekezet válasza, nagyban befolyásolja az egész helyzetet.

Önnek mi okoz örömet, és mi jelent nehézséget a szolgálatban?

A szolgálat sok örömet ad. Az életem részévé tettem, és nem úgy tekintek rá, mint amit csak el kell végezni, majd ki kell pipálni. Öröm, amikor meglátogatok egy gyülekezetet vagy egy házcsoportot, és érzem a hívők és ember-

társaim szeretetét. Öröm és megtiszteltetés az, hogy sok emberrel lehetek kapcsolatban, Istent szolgálhatom és az Ő Igéjét hirdethetem másoknak.

Sok lelkészhez hasonlóan nehezen élem meg a gyülekezetvezetés terén jelentkező gondokat. Mi, lelképásztorok a dolgokat a szolgálat és a lelki növekedés szempontjából közelítjük meg, ám sok megválasztott elöljáró, akikkel a gyülekezetekben együtt kell szolgálnunk, gyakran egészen mást tart elsődlegesnek. Ott, ahol van szeretet, jobban lehet kezelni a problémákat. Ám ahol a szolgálatot sem becsülik, és a lelkészről sem gondoskodnak kellő mértékben, ott nehéz megőrizni a lelkesedést. Minden ott kezdődik, hogy szeretjük, tiszteljük és féljük az Úr Jézust. Az, akinek ez nem fontos, minden bizonnyal az emberekhez sem fog megfelelően viszonyulni.

Sarkar testvér, azon töprengök, hogy ezek szerint Banglades 230 éves egyháztörténelme során mi, misszionáriusok is rossz irányt követtünk az anyagiakat illetően? Talán valamit elmulasztottunk?

Természetesen nagyon sok jó dolog történt a múltban. De még nem tudtuk az anyagi stabilitást elérni. A katolikus egyház pénzügyi szempontból igen erős, így sokat áldoz arra, hogy főállású munkatársai társadalmilag is elismert képzettségi fokozatokat szerezzenek. Ezek az emberek aztán könnyebben kerülhetnek vezető beosztásba oktatási intézményeknél, civil szervezeteknél stb. Engem az foglalkoztat, hogy mi, a legrégebbi protestáns gyülekezeti szövetség miért nem működtünk továbbra sem olyan projekteket, amelyek ilyen „nyereséget” hoznának. Ezt kérdezem a vezetőinktől is. Voltak és vannak is különféle projektek és programok, amelyek révén az elmúlt évek során sokan kaptak segítséget, munkalehetőséget és támogatást. De nem sikerül a váltás, hogy az emberek önként, hálából adakozzanak – mert ez lelki beállítottság kérdése.

Szükségünk van mindenkinek az adottságaira, és arra is, hogy a „világi” képességeket is bevethessük a gyülekezeti élet legkülönbözőbb területein, gondolok itt például a menedzsmentre vagy a rendezvényszervezésre. A gyülekezetből nem hiányozhat a tudás és a bölcsesség, leginkább pedig a szeretet; a gyülekezetvezetők szívéből a gyülekezeti tagok iránti szeretet, a hívők szívéből pedig az őket szolgálók iránti, felelősségtudattal párosuló szeretet, mert a gyülekezeti munkatársak csak így fognak tudni hosszú időn át is lelkesen – az emberekkel karöltve – Jézusért munkálkodni.

Az interjút Samuel Strauß készítette

Sarkar testvér (balról a második) egy keresztelésen Észak-Bangladesben

Samuel és Anne Strauß 2004 augusztusában utaztak ki először Bangladesbe. 2012 óta vezetik a misszionáriusok csoportját, végzik az adminisztrációt, képviselik a missziót a partnerszervezeteknél, és Igével is szolgálnak. Három gyermekük egy angol iskolába jár Dakkában.

 Imádkozzunk, hogy a bangladesi protestáns gyülekezetek megtalálják a módját lelkészeik emberi és anyagi megbecsülésének!

Mindent dobjunk ki?

PÁPUA ÚJ-GUINEA – Wewaki hétköznapijainkat a börtönmissziós alkalmak, a gyermekklubok, a problémás lakónegyedekben tett látogatásaink, illetve az új *Shape Life Projekt* előkészítése töltik ki. Ez utóbbit az egyházzal együttműködve végezzük. A programmal nemcsak a gyermekeket, hanem a családjaikat is szeretnénk elérni. Eleinte csalódottak voltunk, mert sokáig nem találtunk önkéntes munkatársakat. De aztán két helyen is lelkészváltás történt, és a két új lelkész valószínű imameghallgatást jelent. Nagyon lelkesek, tetterre készek, és szívesen változtatnának némely dolgokon. Elmondtuk nekik a terveinket, ők pedig kerestek olyan embereket, akik szintén szeretnék végezni valamilyen szolgálatot. Nemrégiben már 13 önkéntesnek tarthattam egy képzést!

Amikor hónapokig úgy tűnt, senkit sem érdekel az egész, kételyeim támadtak. Nem kellene mindent úgy, ahogy van kidobni, és egy másik egyházzal egy másik nyomornegyedben kezdeni valamit? Isten azonban ebbe a nyomornegyedbe hívott minket – és a megfelelő időben meg is ajándékozott az alkalmas munkatársakkal. Ezt látjuk, amikor visszatekintünk. Néha egyszerűen csak ki kell tartani még akkor is, ha nem tudjuk, hová akar Isten vezetni.

Sok minden történt Carolin szolgálatában is a női börtönben. Az ország történelmében először – legalábbis így

tájékoztattak minket – néhány női fogoly megszökött a börtönből. Ennek következményei minket is érintettek: szünetelni kellett az alkalmainkat. Így akarták büntetni azokat a nőket, akik bent maradtak, mert bizonyára tudtak a szökési tervről... Pedig nem tudtak róla. Carolin nagyon örült, amikor ismét beengedték a börtönbe. A megszökött nők helyére új rabok érkeztek, és a részleg újra megtelt. Carolin bibliakörét és varrótanfolyamát sokan látogatják. Nem sokkal ezután az egyik szökevény felhívta Carolint. Újra a saját falujában van, és gyülekezetében aktívan szolgál a nők között.

Johannes Wälde

Csoportkép Wewakban, a női börtönben. Bal oldalon: Carolin Wälde

Sok bánat és baj Galmiban

NIGER – Galmiban gyorsabban sikerült visszazoknom a missziós kórház életébe, mintsem gondoltam volna: beköltöztem a lakásba, visszazökkenem a kórházi mindennapokba, megismerkedtem az új munkatársakkal és misszionáriusokkal, részt vehettem egy orvos-missionáriusoknak tartott egészségügyi továbbképzésen és egy felfrissítő haussza nyelvtanfolyamon is, hiszen ami az itteni nyelvet illeti, jó sokat felejtettem.

Azután felgyorsultak az események, és klinikai csapatunk fájdalmas heketet élt át. Teljesen váratlanul meghalt 30 éves szülésznőnk, Mariama, néhány napra rá pedig a kb. 50 éves mütösünk, Mussza. Ezután Szalamatu, aki a terhességgondozásban dolgozott nővérként, agyvérzést kapott. Amikor kezdett már felépülni, ő is meghalt. Ez minket, a szülészeti részleg dolgozóit rettenetesen megrázott.

Szalamatu és férje, Zakari rendkívül jó házasságban éltek. Zakarinak és a gyermekeinek most nagy szükségük van imádságainkra: a legnagyobb fiú egyetemista, a másik három gyermek iskolába jár. Közülük a legkisebb még csak tízéves.

A sírnál a lelkész világosan hirdette az evangéliumot: csak két út és két cél létezik, a Menny vagy a pokol. A Mennybe csak úgy jutunk, ha hiszünk Jézusban. Néhány kolléganő egyre csak zokogott. Mégis szembeötlő volt a különbség a reménység nélküli gyász és a feltámadás bizonyosságával megélt gyász között.

Bárcsak Szalamatu kolléganői is élő hitre jutnának Jézusban! A bizonyosság, hogy Ő feltámadt, és így feltámadnak mindazok, akik hisznek Benne, erős vigasztalás a szenvedésteli időkben.

dr. Esther Pflaum

Esther Pflaum és egy korábbi betege

Egy új kezdet ünnepe

FRANCIAORSZÁG – Gyülekezetünkben egy fiatal lány az iskolájában beszélt Jézusról. Az egyik osztálytársa, Thomas sok kérdést tett föl neki, majd elkezdett Bibliát olvasni. Aztán engedett a meghívásnak, eljött az ifjúsági körbe, és egy idő után már az istentiszteletekre is eljárt. Tavaly bejelentette, hogy szeretne megkeresztelkedni. Részt vett Michael felkészítő tanfolyamán. Együtt tanulmányoztak a keresztséggel és más fontos témákkal kapcsolatos bibliai részeket: *Kicsoda Isten? Mit jelent megtérni? Miért van szükségünk bűnbocsánatra? Mit jelent az új, örök élet?*

Április egyik vasárnapján Thomas bizonyosságot tett arról, hogy szüksége van Jézus bűnbocsánatára, és ezentúl szeretne Istennel élni. A Saint-Lô-i gyülekezet életében az a nap különleges ünnep volt!

Michael és Tina Eckstein

Thomas beszél a keresztelési istentiszteleten

A szívünkkel mélyebbre látunk

4 országba is elvezetett bennünket az Úr. A legkülönbébb embereket és kultúrákat ismerhettük meg. Mindegyik helyen találkoztunk olyan misszionáriusnőkkel, akik, elhagyva otthoni komfortzónájukat, teljesen egyedül élnek egy idegen kultúrában, és olyan odaadással szolgálják az ottani embereket, hogy az minket újra meg újra ámulatba ejt.

Új hazájukban nincs senki, akivel megosztatnák hétköznapijaik gondját-baját. Nincs senkijük, aki megértené őket. Gyakran csodálkoztunk rá arra, hogy mennyi találékonysággal kezelik ezt a magányt akár az otthonukban, akár a számukra idegen kultúrában. Néha arra gondolok, Isten az ötletek kiapadhatatlan tárházával ruházta fel őket.

Birtokában vannak annak a képességnek, hogy nem csupán hallgatják, hanem valóban meg is hallgatják a másik embert, és gyakran ösztönösen ráéreznek arra, hogy beszélgetőpartnerük igazán mit is akar mondani. Ehhez az is hozzátartozik, hogy figyelnek arra a Valakire, aki az Ige által akar beszélni velünk. Az egyik misszionáriusnő így fejezte ki mély, gyermeki bizalmát Jézusban:

– Vasárnap kora reggel, az istentisztelet előtt egyszerűen csak végigolvasom újra az adott igeszakaszt. Hiszen az összes többi csak másodlagos, nem igaz?

Többször figyelhettük meg, milyen felfoghatatlan türelemmel várták ki a sokszor fájdalommal is járó érési folyamatokat. Hihetetlen, mi mindent tūrtek el úgy, hogy csak Jézus állt mellettük! Gyakran ámuldoztunk azon a belső erőn, amellyel elhordozták az elutasítást nemcsak társadalmi, de sokszor még egyházi közegben is. Itt mindenkit kézfogással üdvözölnek, mellettük azonban elmennek, mert ebben a kultúrában egy nőnek nem szokás kezet nyújtani. Mi, németek is ebben nőttünk fel, és ezzel a hátrattétellel (*Te csak egy nő vagy!*) most is meg kell birkóznunk.

Az is lenyűgözött, ahogyan ezek a nők az ő – látszólagos – gyengeségükre hivatkozva gyülekezeti tagokat, sőt még kívülállókat is bevontak egy-egy, felelősséggel járó közös munkába. Amikor 30 évvel ezelőtt Wittenbergben szolgáltunk, egy egyedülálló lelkesítő vezető a gyülekezetünket. Már akkor láthattuk, hogy mennyire igaz az, amit Pál apostol a 2Korinthus 12,10-ben ír: „mert amikor erőtlenség vagyok, akkor vagyok erős”.

A belső energiaforrás

Az egyik közép-ázsiai országban megismertünk egy helyi misszionáriusnőt, aki olyan intenzív szeretettel és odaadással forgolódott az emberek között, hogy mindenki vonzó-

A szolgálatban kapaszkodunk Jézusba!

FOTÓ: RAIKIN-DÜRR

dott hozzá. Mindig mindenkire volt ideje. Mindenhol segített, ahol csak tudott, pedig magas vezetői pozíciót töltött be, és ezt a hatalmát az adott kultúrában ki is használhatta volna. Égett a szíve Jézusért és a gyülekezetéért, és ahogyan Mózes elhívásakor történt a bokorral, neki is volt egy belső energiaforrása, de ő maga nem égett el. Uta abban az időben nagyon erős kultúrsokkot élt át éppen, és ez az asszony volt az, aki segített rajta.

Azt kívánjuk ezeknek a külföldön és a hazájukban a Jézus ügyéért oly buzgón szolgáló nőknek, hogy adjon az Úr melléjük megértő és figyelmes harcostársakat, akik az irántuk érzett elismerésüket első alkalommal nem a róluk írt nekrológiában fejezik ki. Isten fáradhatatlan női követéinek sok bölcsességet is kívánunk ahhoz, hogy tudjanak visszavenni a „hőfokból”, amelyen égnek, hogy ne emeljék maguknak túl magasra a mércét, és minden szolgálatban emlékezzenek arra, hogy ők (nem csak) Isten szemében drágák és megbecsültek. Köszönjük, hogy vagytok nekünk! Sok áldást közvetítettetek felénk. És ha most még nem is látunk mindent, egyszer majd Jézusnál ámulni fogunk azon, hogy mi mindent tudott Ő elvégezni általatok.

Raikin és Uta Dürr

Raikin és Uta Dürr már sok éve végeznek gyülekezetépítő és tanítói szolgálatot Közép-Ázsiában; 2008 óta a *Liebenzelli Misszió* megbízásából. 2015 októberében átvették a szibériai nagyváros, Jekatyerinburg gyülekezetének vezetését. Mindemellert Raikin az oroszországi misszionáriusok vezetője is. A házaspárnak 3 felnőtt fia van.

Imádkozzunk, hogy a közép-ázsiai gyülekezetek felismerjék női tagjaik lelki ajándékait is!

Nem bánok semmit sem!

Steffen és Melanie Cramer

2007 óta élnek Liebenzellben. Steffen férfiaknak szóló programokat, rendezvényeket szervez, koordinál, és ő intézi a vendéglátással kapcsolatos ügyeket is a monbachtali keresztény vendégházakban. A házaspárnak három gyermeke van.

Imádkozzunk azokért, akik addigi pályafutásukat feladva állnak szolgálatba a Liebenzelli Missziónál!

A több mint tízévi teljes idejű szolgálatomra visszatekintve ki kell jelentenem: Nem bánok semmit sem!

Amikor 2007 nyarán felmondtam mérnöki állásomat, és elkezdtem a *Libenzelli Misszió*nál a szolgálatomat (mint karrierváltó, minden teológiai képzettség nélkül), a legkülönbözőbb reakciókkal találkoztam. A kollégáim, akiktől egyértelműen értetlenséget vártam, meglepő módon pozitívan viszonyultak a döntésemhez. Inkább csodáltak, és még talán azt is mondhatta volna valaki, hogy egy kicsit irigykednek is.

A „kegyes tábor” ezzel szemben feltette a kérdést, hogy miért is akasztok szögre egy ilyen ígéretes karriert. Még jól emlékszem, amikor nagy örömmel meséltem a terveimről egy baráti házaspárnak. Ők inkább szkeptikusan álltak a dologhoz, és arra kértek, gondoljam át még egyszer alaposan a dolgot. Azután egy lelkészről kezdtek el beszélni, hogy milyen nehezen él az egész család. Mások ezt mondták:

– Elhívás ide vagy oda, meglátod, eljön majd a nap, amikor megbánod, és akkor nem segít majd az elhívásélmény!

Közben több mint tíz év telt el – magasságokkal és mélységekkel. Mégis: egyetlen egy

napra sem emlékszem, amikor az lett volna bennem, hogy megbántam azt a lépésemet. Természetesen időnként gondol az ember arra, hogy hol tartana ma, ha megmaradt volna az eredeti foglalkozásánál – talán már részlegvezető vagy akár osztályvezető is lehetne, és mennyi pénzt keresne... De ezek csak röpké pillanatok. Becsületszavamra!

Időnként azért mi, főállásúak is beszélünk pénzről, fizetésről. Olyankor mindig elhangzik valakinek a szájából:

– Elméletileg mi, teológusok is ugyanolyanok vagyunk, mint a többi diplomás, egyetemet végzett ember. Nem ritkán nagy felelősség hárul ránk. Akkor miért nem a felelősség és a képzettség arányában kapjuk mi is a fizetésünket?

Úgy hiszem, ha tépelődni kezdünk azon, hogy mennyit is kereshettünk volna a régi állásunkban, akkor eleve elvétjük a lényegét. Ezért egyáltalán nem szeretnék így gondolkodni.

Életemet az Úr szolgálatába állítottam, ezért az, amit fizetésként kapok, nekem nem kereset, hanem egy összeg, amelyre az élethez szükségem van. És igazán nincs rossz sorunk. Életünkben beigazolódtott az, amit Jézus a Máté 6,33-ban mondott: „Keressétek először Isten országát és az ő igazságát, és mindezek ráadásaként megadatnak majd nektek.” Az elmúlt években még soha nem volt olyan gondunk, hogy hó vége előtt elfogyott volna a pénzünk. Semmiben nem szenvedünk hiányt. Bár nem nyújtózkodhatunk tovább, mint ameddig a takarónk ér, és nem tehetünk nagy utazásokat, nem lehet költséges hobbink se, minden szükségünk be van töltve. Ezt ígérte Isten az Ő Igéjében, és mi ezért nagyon-nagyon hálásak vagyunk.

Steffen Cramer

Steffen Cramer a férfiaknak szóló csendesnapok és csendeshetek felelőse

„Itt vagyok!”

Február közepén olyan embereket kezdtem el keresni, akik szeretik Jézust, szeretnének szolgálatot vállalni, és szívükön viselik a gyermekek és a tinik ügyét. Két munkatársi csoportban ugyanis nem volt elég szolgáltó. Mit tegyünk?

Havonta részt veszek az *Összberlini Imaalkalmon*, amely a berlini ifjúsági vezetők közös találkozója. Szuper dolog, hogy együtt járulhatunk Isten elé. Mindannyian azt szeretnénk, hogy a város lakói megismerjék és elismerjék Jézust. Elmondtam a csoportban az imakérésemet. Együtt imádtuk Istent, Elé tártuk kéréseinket és figyeltünk a szavára.

Még aznap este a gyülekezetünk kiscsoportos alkalmán odajött hozzám egy frissen megtért fiatalember és ezt mondta:

– Hiszem, hogy Isten engem az ifjúsági munkában akar látni.

Meglepett a dolog, és nagyon megörültem a készségén. Nem telt el hosszú idő azóta, hogy imádkoztunk egy szolgáltóért a tinik közé, illetve még egy valakiért a vasárnapi iskolások közé.

Hát még akkor mennyire elképedtem, amikor két nappal később egy másik fiatalember is megjelent:

– Hali, szívesen segítenék a gyerekek között!

A szívem mélyéről jött a nagy KÖSZÖNŐM Istennek, amiért munkálkodott, és a fiatal emberek készek voltak szolgálatba állni azért, hogy berlini gyerekek és tinik kerül-

hessenek kapcsolatba Jézussal, illetve hogy a kapcsolatuk Jézussal mélyülni tudjon.

Isten nem mindig küld ilyen gyorsan munkatársakat. Tudom azonban, hogy örül, ha Érte teszünk valamit. Ez nem azt jelenti, hogy megszakadunk, és a saját erőnkől szolgáljuk Istent. Arról van szó, hogy kérdezzük Őt, majd követjük az utasításait.

Adhatok néhány tanácsot?

Szánj egy kis időt arra, hogy megkérdezd Istent:

– Milyen területen szolgálhatnék a gyülekezetben, vagy milyen önkéntes munkát végezhetnék a lakóhelyemen? Hogyan használjam az adottságaimat a te dicsőségedre? Uram, mutasd meg, mit tegyek meg, és mit engedjek el!

Izgatottan várjuk megtapasztalásaidat!

Egyébként évente egyszer a *Berlin-Treptow Fiatal Gyülekezetben* nagyszabású *Munkatársi Hálapartit* tartunk az önkénteseinkkel. Örvendezünk annak, hogy a szolgálatok mennyire sokszínű képességeket hoznak elő az emberekből. Milyen jó, hogy Isten mindannyiunkat a legkülönbébb adottságokkal látott el!

Jana Kontermann

Jana Kontermann a Berlinben dolgozó csapat tagja és a *Berlin-Treptow Fiatal Gyülekezetben* szolgál, elsősorban gyermekek és tinédzserek között. Különösen szívén viseli az ateista környezetben folyó gyülekezetépítést.

Időtöltés a tinikkel

Missziós gyülekezeti munka Berlinben: Liebenzelli misszionáriusok, a *Berlini Városmisszióval* karöltve, 2006-ban hozták létre a *Berlin-Treptow Fiatal Gyülekezetet*. Jelszavuk ez: *Örülj az életnek, találj barátokat, és találkozz Istennel!* Ennek jegyében hetente tartanak rendezvényeket és kiscsoportos összejöveteleket különböző életkorúaknak. Vasárnaponként az istentiszteleten, amelyet egy moztiteremben tartanak, mintegy 130-an gyűlnek egybe. Ugyancsak Kelet-Berlinben található az új Dél-Adlershof lakónegyed. Sok ezren költöztek mostanában oda, és még sok ember várható. Mindezidáig nincs még ott gyülekezet. A berlini csapat tagjai, a Farr és a Bader család, valamint Jana Kontermann azért imádkoznak és buzgólkodnak, hogy ott is létrejöhessen egy szigete a reménységnek.

Kasabila lelkész Nabwalyában él családjával egy részével, hogy a 2006-ban ott alapított gyülekezetet tovább építhesse és még több embert nyerhessen meg Jézusnak. Nemrég ismét meglátogattam őt és feleségét, így adhatok egy kis bepillantást kihívásokkal teli szolgálatukba.

Kasabila, nem voltál már egészen fiatal, amikor a bibliaiskolába járhattál. Ott tették fel neked a kérdést: el tudnád-e képzelni, hogy misszionáriusként Nabwalyába menjél. Melyek voltak az első gondolataid?

Korábban soha nem jártam ott, így nem tudtam, jó hely-e vagy inkább nehéz. A bibliaiskolai vezetőségnek azt mondtam a felvételi elbeszélgetésemkor, hogy kész vagyok bárhová menni, ahová Isten küld. Ez volt az első gondolatom, amikor a megkeresés érkezett. Mindegy volt nekem, mi mindent hallottam állandóan Nabwalyáról. Világos volt előttem: ha Isten ott szeretne látni bennünket, akkor mi természetesen oda fogunk menni!

Nagyon jól emlékszem, hogyan utaztunk először együtt Nabwalyába. Két napotok volt, hogy körülnéztek és meghozták a döntést. Mikre gondoltatok akkor?

A legrosszabb mindenképpen a hosszú és nagyon rossz állapotban lévő út volt. Ilyen úton soha nem jártunk azelőtt! Amikor viszont már Nabwalyában voltunk, azonnal

megértettük: Ezeknek az embereknek szükségük van Jézusra! Ők is Isten teremtményei, és ha ők tudnak ilyen körülmények között élni, akkor mi is fogunk tudni.

Sok lelkész soha nem menne Nabwalyába, de te és a feleséged igen. Miért?

Igen, ez így van, sokan nem mernének ide jönni. Miért? Sok a varázslás és a boszorkányság, ami sokakban félelmet kelt. Van vadállatok, nincsen szupermarket, rossz az út, és nincs bank, ahonnan pénzt lehetne felvenni. Az emberek egy másik törzshöz tartoznak és más nyelvet is beszélnek. De Isten sokkal hatalmasabb ezeknél a nehézségeknél. Ő mindenben átvisz minket, segít nekünk és gondoskodik rólunk.

Egy nagy, városi gyülekezetben valószínűleg valamivel jobban keresnél. Mégis 6 éve már Nabwalyában vagytok. Mi lenne, ha egy nagy gyülekezettől csábító ajánlatot kapnátok?

Még ha egy ilyen gyülekezetben több pénzt kapnánk és könnyebben élhetnénk is, ez,

Nabwalya a Luangwa Nemzeti Park északi és déli része között húzódik, kb. 1000 méterrel mélyebben, mint Zambia többi része. A völgyben található mintegy 100 faluban nincs se áram, se vezetékes víz. A lakosok a bisza törzshöz tartoznak. Hisznek a szellemekben, félelemből tisztelik elhunyt őseiket, és időnként még varázslással is foglalkoznak. A legközelebbi bevásárlási lehetőség – a száraz évszakban – 6 órányi autótúra vagy pedig 3 napi gyaloglásra van.

Isten segítségével kitartani

Kölesarata Nabwalyában

emberileg szólva, egyáltalán nem hat meg. Én ott akarok lenni, ahol megvan a békességem, hogy Isten állított oda lelkipásztornak!

Az elmúlt években bizonyára gyakran átél-tetek, hogy Jézus segítette a nehéz helyzetekben kitartani, állhatatosnak maradni és továbbra is Őt szolgálni!

Igen. Két eset jut most az eszembe. Még mielőtt Nabwalyába jöttünk volna, és a bibliaiskola elvégzését követően még csak készülődtünk ide, a feleségem megbetegedett. Az orvosok nem tudták megmondani, mi a baja. Világossá vált számunkra, hogy az ördög akar visszatartani bennünket attól, hogy elinduljunk és Istenünknek szolgáljunk! Alig érkeztünk meg Nabwalyába, a feleségem sokkal jobban lett. Az elmúlt években is gyakran jelentkezett ez a furcsa betegség. Házaspárként egyetértünk abban, hogy ennek a betegségnek gyakran nem orvosi oka van, hanem az ördög kísért minket, mert el akarja érni, hogy feladjuk. Nem az orvosságban bízunk, hanem az imádságban. Isten eddig mindig meghallgatott minket.

A másik, ami nekünk a csodával egyenértékű, a kukoricaföldünk, amely biztosítja a családjunk ellátását. Errefelé az egyik legnagyobb gond az, hogy az elefántok sok termést elpusztítanak a földeken. Nekünk nincs pénzünk éjjeli őrre, aki elűzné az elefántokat – és a helyiekkel ellentétben mi túlzottan féltünk, ezért nem merünk mi magunk örködni. De képzelj el, és ezen évről évre nemcsak mi, hanem sokkal inkább a helybeliek is csodálkoznak, az elefántok a mi földünkre nem jönnek. Isten őrzi azt!

Zseniális, ahogyan Istenünk gondoskodik és hordozza azokat, akik Őt szolgálják. De biztosan voltak és vannak is nehézségeitek. Mivel kell a legtöbbet küzdenetek, és mi hiányzik a legjobban?

Nyolc gyermekünk van, akikből elméletileg öten még itthon laknak. Itt viszont csak egyetlen iskola van, és az is nagyon rossz. Emiatt arra kényszerülünk, hogy a gyerekek egy részét Nabwalyán kívülre küldjük. Így viszont az iskolás gyerekeinkkel alig van kapcsolatunk, és az ellátásuk sok pénzbe kerül. Nem könnyű, és gyakran elcsüggedünk.

Azt is nehezen éljük meg, hogy nehéz Nabwalyából kijutni. Nincsenek tömegközlekedési eszközök, mi meg nem tudjuk a hosszú utat gyalog megtenni. Tehát csak reménykedhetünk abban, hogy valahogyan, valamikor, valakivel együtt utazhatunk. Csakhogy a völgybe nagyon kevés autó jön, amely kivenne és vissza is hozna. Ezért aztán a gyerekek látogatása, a bevásárlás, a pénzfelvétel és még sok egyéb vagy nagyon nehéz, vagy teljességgel lehetetlen. Ez azért megpróbál minket.

Emlékszem egy helyzetre, amikor nagyon nehezen élte meg, hogy nincsen autók és másokra vagytok utalva...

Akkoriban kaptam a hírt, hogy idős anyukám nagyon beteg. Szerettem volna még egyszer látni, mert féltem, hogy meghal. Ám napokig nem sikerült autót találnunk a feleségemmel, amely kivitt volna minket. De aztán megtudtuk, hogy a vadaspark egyik autója másnap elmegy Mpikába, a legközelebbi városba. Megígérték, hogy elvisznek minket. Mégis, amikor ott álltunk becsomagolva, útra készen, az autó egyszerűen csak elhúzott a házuk előtt. Később csak ennyit mondtak: *Sajnáljuk, de az autó addigra megtelt.*

Két nappal később kaptuk az értesítést, hogy anyukám meghalt. Valahogyan sikerült bekéredzkedni egy másik autóba, és így legalább a temetésén ott tudtunk lenni. De élve már nem láthattam! Az nagyon kemény volt. Teljesen elcsüggedtem. Akkor a legszívesebben feladtuk volna!

Kasabila barátom, nagyon köszönöm a nyíltságodat és az őszinteségedet. Mivel mi is 6 évig élünk itt, sok mindent megértetek, amikről beszéltél. Néhány dolog azonban még nekünk is, de sokkal inkább azoknak, akik még soha nem jártak itt, elképzelhetetlen. Minden elismerésem a tiétek, amiért a sok nehézség, lemondás, szenvedés közepette is kitartóan szolgáltátok az embereket Nabwalyában. Ez az igazi hűség! Isten továbbra is hordozni fog benneteket, és az Ő különleges módján fog benneteket megjutalmazni.

Samuel Meier

A Kasabila házaspár hűségesen szolgál ott, ahol sok kihívással kell szembenéznük

Samuel és Anke Meier 2005 szeptembere óta élnek Zambiában, és 2020 elején a fővárosban, Luszakában kezdenek majd gyülekezetet alapítani. Korábban úttörő munkát végeztek az elszigetelt Nabwalyában, majd a misszionáriusok csoportját vezették Ndolában. Egy kisfiuk és egy kislányuk van.

Imádkozunk, hogy Isten segítse át Kasabilát és a feleségét azokon az időkn, amikor különösen sok hátrányuk származik a lakóhelyük elszigeteltségéből!

Amerikai keresztények egy gyülekezeti programon az ecuadori Otavalóban

Németországi gyakor-
nokok Malawiban, az
Ubwenzi falufejlesztési
projektben

Német keresztények a
zambiai Musiliban

Samuel Strauß
és a társegyház
vezetője Bang-
ladesben

Német önkéntesek
padlólapot raknak le Japán-
ban, az okutamai konferencia-
központban

Grillező
csapat Bad
Liebenzellben
a missziói
ünnepen

Ne légy haszontalan beruházás!

Fiatal női
„aratómunkás”
Ecuadorban,
a rövid távú
impact-program
keretében

Mivel felelős pozíciót töltök be mind a *Liebenzelli Missziónál*, mind pedig a *Pforzheimi Városi Missziónál*, gyakran próbáltam már munkatársakat találni, és jó néhány álláshirdetést fogalmaztam már meg. Cikkeket is írtam, amelyekben arra toboroztam embereket, hogy – akár teljes időben, akár önkéntesként – támogassák szervezeteink munkáját. Miért tettem mindezt? Hát nem tehetne volna meg Jézus, hogy az embereknek szóló missziói parancsot felírja az égre, minden embernek a saját nyelvén? És nem tehetne volna meg, hogy a madarak mindenkinek a fülébe csicseregjék azt, kinek-kinek az anyanyelvén? És nem tehetne volna meg, hogy...?

Anke Meier
Zambiában kapcsolat-
építés közben

Magdalena Schalling,
aki az impact-prog-
rammal szolgált
Zambiában

Dr. Esther Pflaum
és kollégái Nigerben,
Galmi missziós
kórházában

De igen, csakhogy Ő azt akarja, hogy mi, emberek adjuk tovább a hírt: Jézus az egyetlen út Istenhez! És amikor Jézus arról beszél, hogy aratásába „munkásokra” van szüksége (L. Mt 9,38), akkor ez akár Önre is vonatkozhat, kedves Olvasó. Nézze csak végig a bel- és külföldi feladatokra szóló álláshirdetésünket! Lehet, hogy az egyiket pont Önnek írták?

Jézus nevében keresünk missziós és gyülekezeti munkára:

- **jó társalgási készséggel rendelkező embereket**, akik akarnak is bizonyosságot tenni másoknak a mi Megváltónkról. Olyan nők és férfiak kellene, akik felszabadultan tudnak beszélni a hitükről és arról, hogy ki nekik Jézus;
- **imaharcosokat**, akik imádságban mindent kitarotán „előpuhítanak”. Imádkoznak konkrét személyekért, főállású és önkéntes munkatársakért világszerte, misszionárius-gyermekekért (akik tulajdonképpen a misszió hősei), gyülekezeti programokért, a körülöttük élő emberekért, politikusokért stb.;

- **networkereket**, akik jól tudnak kapcsolatokat építeni, és így segítenek nekünk, keresztyéneknek abban, hogy ne mindig csak magunk körül forogjunk. A szomszédjainkat érdekli, hogy mi folyik nálunk. A települési önkormányzatokban, vagy az országgyűlésben felelősséget vállaló döntéshozóknak bátorítást jelenthet, ha észreveszik, hogy mi is „a város jólétén” fáradozunk (L. Jer 29,7). Egyes vállalatvezetőket is érdekeltet, hogy gyülekezeteink ifjúsági csoportjaiból felelősségteljes fiatalok jönnek ki;
- **médiaszakembereket**, akik kifejező, tűéles fényképeket készítenek, figyelemfelkeltő szövegeket írnak Jézus földi „személyzetéről”, és igazán kreatív elrendezésben tudják mindezt tálni akár papír alapon, akár egy webes felületen. Az információ korát éljük, és egyre több ember szörfözik a neten. Ezért kell megfelelő formában megjelenünk;
- **háttérembereket**, akik intézik azoknak a misszionáriusoknak az itthoni ügyeit, akik valahol a nagyvilágban idegen nyelven beszélnek Jézusról az embereknek: elüldögélnek helyettük a hivatalokban, odafigyelnek a misszionáriusok szüleire, rendben tartják az otthonukat;
- **bizalmi segítők**, akik bérlők vagy bérbe adók, és intézik a misszionáriusok lakásával, a lakás berendezésével kapcsolatos ügyeket, sőt még a hűtőszekrényüket is feltöltik, mire hazaérkeznek. Segítenek a misszionárius-családoknak visszazökkenni az otthoni hétköznapiakba, és enyhítik számukra a kultúrsockot. Például elmondják nekik, hogy mit hol lehet kapni, és biztosítanak nekik egy autót az otthoni missziós körutakhoz;
- **emberszerető, odafigyelő vállalkozókat, kiségitőket**, akik például jól kihasználható és belakható termeket, házakat építenek, vagy akik – mint láthatatlan szolgáltatók – karbantartják az ingatlanokat, gondoskodnak az állagmegóváról és az egyes helyiségek otthonossá tételéről. Szükség van olyanokra is, akiknek jó kézügyességük van, és technikusokra is, akik biztosítják a kiváló hangzást vagy azt, hogy vetítéskor mindenhol jól lehessen látni a képeket. Aztán ott vannak a „szépítő”, akik abban segítenek, hogy mindenki gyönyörködhessen az ízléses dekorációkban már a bejáratnál, de az úrasztalánál vagy az oltár körül is;
- **éber és barátságos „sasszemeket”**, akik azonnal észreveszik az újakat, és már elsőre jó benyomást tudnak kelteni a másik emberben. Barátságosan fogadják az érkezőket, ráéreznek arra, hogy mi lenne a következő helyes lépés, és jelzik, hogy mik a közösség szokásai;
- **konyhatündérek**, akik az adott keretekhez illő, kulináris csodákkal lepik meg a közösséget, ami persze függ a gyülekezettől és a környezettől. Afrikában más a helyzet, mint Japánban, Bangladesben, Európában vagy itt, minálunk. Missziós rendezvény, gyülekezeti kávézó, női reggeli, férfi vacsora, gyülekezeti ebéd, evangélizációs szeretetvendégség, éhes építőbrigádok etetése... A sort hosszan lehetne folytatni;
- **mosogatógép-kezelőket**, akik a „rendcsinálókhoz” tartoznak; az ő csapatuk rendez vissza egy-egy rendezvény után a helyszínt az eredeti, vagy a vendéglátók által megkívánt állapotba – nemcsak a konyhában, hanem az egész épületben;
- **heti váltásban szolgáló tisztaságfelelősöket**, akik rendben tartják az épületet, amikor az normál üzemben működik. Bár ők a kulisszák mögött ténykednek, nagyon értékes gyöngyszemek. Ha egy gyülekezetben nincsenek ilyenek, az gyorsan szemet szúr, mert megjelennek a porcicák a sarkokban és a visszataszító vécék. Az ilyesmit a legerőteljesebb prédikáció sem tudja eltüntetni;

- **zenészeket**, mert a zene mindenütt a világon jó eszköz az emberek megszólítására és hívogatására. Nem csak Berlinben töltenek meg Karácsony előtt több ezren egy stadiont és énekelnek karácsonyi énekeket. Ami a zenét, a repertoárt és a stílust illeti, a keresztyének annyira sokfélék, hogy már vitáznak is ezekről. Nagy kár! A zene ugyanis megkönnyíti az emberek bevonását. A minőségi zene egyszerűen élvezet. És ha emellett a Jézusról szóló jó hírt is közvetíti, akkor az megragadja az embereket. Látjuk újra meg újra a gyermekalkalmainkon előadott énekekkel kapcsolatban, hogy azokat nem csak a gyermekek tartják fülbemészóknak;
- **sofőröket**, akik egy gyülekezeti gyerek- vagy tinialkalmat után hazaszállítják a fiatal kis résztvevőket. Nagy könnyebbség azoknak a munkatársaknak, akik az alkalmat előkészítették és levezették, hogy tudhatják, a báránycsapat hazaútja biztosítva van, mert néhány felnőtt kint várakozik az autójában, és elrendezik maguk közt, hogy ki kit visz haza. Nemrég derült ki, hogy nálunk, a gyermek- és ifjúságvédelmi törvények miatt, egy rendőrség által kiállított szállítási engedélyre is szükség van a jogosítvány mellé. – Az ugyanolyan fontos szolgálatokhoz, mint például az idősek szállítása, csak a jogosítvány kell;
- **mély érzésű gondoskodókat**, akik Jézus szeretetét átültetik a gyakorlatba. Ők azok, akik mindig megjelennek és akcióba lépnek, amikor a gyülekezetben vagy a szomszédságban segíteni kell. Bevásárolnak, kereket cserélnek, költözésnél segítenek, macskát őriznek, látogatnak, felolvasnak, meghallgatnak, imádkoznak... Ez is egy végeláthatatlan „gyöngyosor”;
- **szaksegítőket**, akik valamihez nagyon jól értenek. Gyülekezeteinkben szinte mindig vannak ilyen emberek. Segíthetnének azokon, akik nehéz helyzetbe kerültek: persze ha azok magukhoz engedik a segítőt, ha időben szólnak, ha nem túl büszkék segítséget kérni. Mert anyagi dolgokban ez sokszor előfordul – de nem csak azokban;
- **topszakembereket**, akik a saját szaktudásukkal segítik előrevinni a világmisszió ügyét. A lehetőségek tárháza végtelen: például el lehet menni egy missziós területre templomot építeni, vagy lehet jelentkezni ugyanilyen munkára az otthoni gyülekezetbe, amikor épül a gyülekezeti ház. Vagy talán egy távoli országban szolgáló misszionárius-család keres házitánítót a gyermekei mellé. De lehet, hogy valahol mezőgazdasági, pénzügyi, számítástechnikai vagy teológiai szakemberben van hiány. Ezek fontos és jelentős feladatok vagy állások, de valószínűleg nem túl nagy fizetésért;
- **kezdőket vagy pályamódosítókat**, akik teljes idejű szolgálatba akarnak beállni. Ez nem csak azokra a nőkre és férfiakra vonatkozik, akik igehirdetői, ill. tanítói képesítést akarnak szerezni, hogy a világmisszióban dolgozhassanak. Egyre nagyobb az érdeklődés a más irányú képzések iránt is. Jézus szeretetéről például egy kétkezi szakma végzése vagy átadása közben is lehet beszélni;
- **építetőket**, akik beállnának a világszerte folyó gyülekezetépítésbe. Elképesztő, hogy egészen rövid idő alatt mennyi pénz gyűlt össze egy olyan jelkép újjáépítésére, mint a *Notre Dame*. Nekünk is szükségünk lenne ilyen adakozókra „odakint” is és „ittthon” is. Emberekre, akik Jézus gyülekezetének az építte-

tői, és pénzt adnak arra, hogy embereket lehessen kapcsolatba hozni Jézussal. Jézus gyülekezetének sok „építési projektje” van: gondoljunk akár a Bangladesben működő gyermekfalura, a Japánban formálódó gyülekezetekre, a Zambiában működtetett bentlakásos iskolára, vagy akár egy-egy németországi gyülekezet- és közösségépítő kezdeményezésre;

- **befektetőket**, akik különleges hozamot céloznak meg. Olyan adományozók, akik ezt mondják: *Ez az én ügyem! Ebbe érdemes pénzt tenni. Ez egy jó pénzügyi befektetés.* Isten az elhíresültté vált Malakiás 3,10-ben bőséges hozamot ígér: *„Hozzátok be a raktárba az egész tizedet, hadd legyen eleség a házamban, és így tegyetek próbára engem! – mondja a Seregek Ura. Meglátjátok, hogy megnyitom az ég csatornáit, és bőséges áldást árasztok rátok.”* – A tized jó kiindulási pont. De természetesen többet is lehet adni...;
- **„energiaszolgáltatókat”,** akik az idejükkel és az erejükkel energiát hoznak magukkal. Minden itt meghirdetett „állás” idő- és erőigényes. Ezért az energiaszolgáltatóknak újra meg újra dönteniük kell: Igen, most Jézusé az elsőbbség. És néha a romboló belső kérdésre, hogy: *Miért kell ezt nekem csinálnom?*, így válaszolnak: *Azért, mert ez Jézus ügye. És az nekem fontos és értékes, ahogyan én is fontos és értékes vagyok NEKI.* És akkor sok minden másnak háttérbe kell kerülnie, vagy abba kell maradnia teljesen. Ebből a szempontból egy imádság például elsőbbséget élvez egy diakóniai vagy missziós szolgálattal, egy megbeszéléssel vagy egy tanítási alkalommal szemben;
- **bátor, de megfontolt keresztyéneket**, akik mernek döntéseket hozni. A kérdés ugyanaz: *Mi a következő lépés? Mit vár tőlem Jézus? Hol vannak a nyitott, és hol a zárt ajtók?* Ők azok, akik vállalják annak a kockázatát, hogy hibáznak, vagy hogy leszólják, kioktatják, rendreutasítják őket. Gyakran kompromisszumokra kényszerülnek. Általában azt is közlik velük, hogyan lehetett volna jobban csinálni. Nem szokták értékelni azt, amit tesznek. És ezt melleleg még fel is kell dolgozni lelkiileg.

Mi mindannyian hihetetlenül kiváltságos helyzetben vagyunk. Ajándékba kaptuk, hogy a világ nagyon jómódú részén, egy aránylag biztonságos országban élhetünk. Ennek ellenére tudnunk kell, hogy a ránk bízott javaknak csak használói és nem tulajdonosai vagyunk. Ezért a fenti „álláshirdetéssel” felteszem a kérdést: *Hol van a kedves Olvasónak való „üresedés”? Vagy esetleg több is? Hogyan kellene kamatoztatnia az Önnek ajándékozott pénzt, időt, képességeket és készségeket eredeti rendeltetésüknek megfelelően, azaz Jézus gyülekezetének az előmozdítására?*

Hansgerd Gengenbach 1954-ben született, nő, feleségével, Helgával három gyermeket neveltek, akik ma már felnőttek. Közigazgatás-tudományi tanulmányokat folytatott, és két diplomát szerzett. Korábban politikusi hivatásra vágyott (amiből, hála az Úrnak, nem lett semmi). 1982 óta dolgozik a *Liebenzelli Misszió*nál mint adminisztrációs igazgató. Korábban a német *Betánia Szövetségben* is végzett önkéntes munkát. Jelenleg a *Pforzheim Városmisszió* elnöke.

Külmissziói Híradó – a Nemzetközi Liebenzelli Misszió Molnár Mária Alapítvány lapja • Megjelenik évi hat számban.

Az újságot és külön kérésre a német nyelvű liebenzelli újságokat is (Mission Weltweit és Go! c. gyermeklap) térítésmentesen küldjük.

A Külmissziói Híradót a misszióra szánt adományokból tartjuk fenn, állítjuk elő és juttatjuk el az olvasókhöz.

Felelős kiadó: Török András • Főszerkesztő: Előd Erika, Tel.: 06 1 326-5494, E-mail: hirado@liebenzell.hu

Szerkesztőség: 4220 Hajdúböszörmény, Újfahértói utca 20. • www.liebenzell.hu

Az OTP-nél vezetett számla száma: 11738084-20011215-00000000 • Adószám: 18543494-1-09

Nyomdai előkészítés, kivitelezés: GEDEON Nyomdaipari Bt., Vác, Zrínyi u. 9. • www.gedeon.hu • Laptervezés: Győri Attila

**Waldemar
és
Katharina
JESSE**

**2019. október 19.
(szombat) 10:00**

**Nyíregyházi Evangélikus
Egyházközség**

Luther tér 14.

**2019. október 20.
(vasárnap) 17:00**

**Mester utcai
Református Gyülekezet
Debrecen
Bartók Béla út 1.**

**2019. október 24.
(csütörtök) 18:00**

**Kálvin téri
Református Gyülekezet
Hajdúböszörmény
Kálvin tér 19.**

**2019. október 26.
(szombat) 10:00**

**Gyulai
Református Gyülekezet**

Kálvin tér 4.

**2019. október 27.
(vasárnap) 16:00**

**Szabótelepi
Református Gyülekezet
1202 Budapest
Mártírok útja 149.**

**2019. október 28.
(hétfő) 18:00**

**Békásmegyeri
Református Gyülekezet
1039 Budapest
Csobánka tér 8.**

Kevezsda Szilvia – Malawi

A zombai gáton Daniellel, Paullal és Mülleréssel

Az impact-csoport énekel a gyerekekkel

Banánkenyérsütés

Beszélgetés kiscsoportban a bibliai történetről

Ruth történetének színezése

Instrukciók nagycsoportban